

разованіе, на което плодъ или приврѣмепень цвѣтъ сѣ, дѣ повече, дѣ по-малко — театрата, музентъ и новытъ книги.

Днесъ като обѣдовахмы станъ рѣчь за една новѣ драмѣ, за коѣто Г-жа Ларокъ като попыта Г. Бевлана, той незнаеше що да ѣ отговори, ако и да ся домогва да казва че очитъ му не ся отѣхсватъ отъ парижскытъ театра. Господжата ся обърна тогазы къмъ мене, съ видъ който показваше че не ся надѣеше настоятелтъ на имотътъ ѣ да знае таквызы работы; но за злѣ честь тско това бѣ що можахъ да кажъ че го знаѣ, клетый азъ. Бѣхъ слушалъ, като бѣхъ въ Италийтъзи драмѣ, коѣто сега за пръвъ пѣтъ ся прѣдставяше въ Францѣ. И понеже отговаряхъ на кратко, това още повече уиножи любопытството на Г-жѣ Ларокъ, която и удвои подпытваніята си, и възпріе слѣдъ малко да ми съобщи въспоминаніята и странствованіята си. Въ кратко да кажемъ, не ся забавихмы, като пріатели, да обходимъ театрата и по-славнытъ музеи на Европѣ и разговоръ-тъ ни до толкозы бѣше живъ, когато ся свърши обѣдътъ, щото господжата, за да ся непрѣсече той, безъ да размысли, зе мя за рѣкѣ. И като минѣхмы въ залѣтъ слѣдувахмы да ся разговарямы твърдѣ приближено, защото Г-жа Ларокъ забрави добросърдечныйтъ наистинѣ, но голѣмливый тонъ съ който до тогазы ми говораше.

Каза ми че много обычада театрътъ, че си